Helsingissä 4/I 96.

Pikku kultaseni!

Voi, kuin tunnen itseni onnettomaksi sen Sun eilisen kirjeesi johdosta, kun näin, miten mielellään Sinä ja te kaikki tahtoisitte Gerdan sinne ja Gerda ei voi tulla... Olenhan pyytäsyt Papalta, vaan minkäs sille mahtaa, kun hän katsoo parhaaksi, että Gerda odottaa, kunnes joskus toisten matkustetaan... Sinne nyt veikkosi jää suremaan — ja kaikki saatte lyytyä minuun yksin... Ja mitenkä mun nyt pitää siellä ollakseni, ettette niin paljon huomaisi Gerdan poissa=olva ja ettette aina aattelisi: „No, käyhän tuo Pekka nyt laatuun — vaan jos Gerda oisi täällä, niin olisipa toinen ääni kellossa!"...

Pyydän, toivota Gnolestani onnellista Joulun Aitillesi — enkän mä källe erityistä kortti lähetä.

Voi mua raukkaa! — — — — — —

Vaan koetetaan nyt parasta! Koetetaan mukaantua olojen jälkeen ja koetetaan olla tyytyväisiä! Sillä enhän minä rukka voi istua suremaan, kun sydämmeni hyppii ilosta että saan nähdä Sinua . . . . . .

Kuulehan, vielä toinenkin asia joka käy vastoin tahtoasi! En voi matkustaa täältä maanantai-aamuna. Sillä: mulla on tärkeitä asioita Oskarille, täytyy saada tavata häntä; sentähden lähden Helsingiistä maanantaina kl. 3,10 päivällä ja olen Rühimäellä kl. ½6. Siellä Oskar mua odottaa. Yhdessä sitte vietämme illan kl. 11:een saakka, jolloin Helsinki—Pietarin yöjuna saapun Rühimäelle. Siihen mä astun ja olen Pietarissa tiistai-aamuna . . . . . .

Ja silloin, kultani, Sä saat minun niin vumana, pesemättömänä ja unisena kuin olen yöllisen matkan perästä.. Eihän sille mittään voi, kun olen Oskarille luvannut. Vaan oishan se mahdollisuus, että esim huomenna saisin kirjeen Oskarilta, ettei hän voikaan tulla Rühimäelle. Silloin kuka-

tiesi pääsisin jo aamulla lähtemään. Vaan se nyt ei ole varma. Koeta nyt olla iloinen ja rakasta nyt mua vielä jukkusen.